

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” (Lk. 18,8)

Hol van Isten amikor gyászolok?

A amikor tragédia, betegség, nehézség vagy halál ér, könnyen elgondolkodhatunk, hol van Isten? Talán többen feltettük ezt a kérdést amikor szívszorító veszteséggel szembesültünk. Hogyan engedhette meg Isten, hogy ez megtörténjen velem, velünk?

Az igazság az: Isten mindig irányít és szeret téged (János 16:27). Ez a körülmények ellenére igaz marad.

Isten biztosított bennünket arról, hogy mindent a javunkra fog tenni (Róma 8:28) és ezen

az igazságon semmi sem változtathat. Minden átélte lehetőség, öröm és siker, valamint fájdalmas veszteség és kudarc az Ő tervének része. Isten munkája folyamatban van minden-napi életünkben.

A 23. zsoltárban Dávid dicséri Istent és magasztalja

Isten gondoskodását a megpróbáltatások közepe: „Bár a legsötétebb völgyben járok is, nem félek a gonosztól, mert velem vagy; megszödd és pásztorbotod megvigasztal engem.” (Zsoltárok 23:4)

Még akkor is ha mély árnyékban vagyunk, Isten ott van, nem megfigyelőként hanem védelmező pásztorként a közelben! Gondoskodása életünk minden részére kiterjed ebben a pillanatban (Ef 1:4-6). Amikor kiáltunk Ő ismeri fájdalmunkat, amikor éneklünk ismeri örömünket és amikor támaszra

van szükségünk mindig ott van velünk.

Bármilyen veszteség gyászhoz és bizonyos fokú szenvedéshez vezethet. A gyász természetes válasz amikor veszteséget szenvedünk el és minden ember másképp éli meg.

A veszteségnek, a gyásznak a leggyakoribb jelei a harag, bűntudat, magány, depresszió, üresség, szomorúság, zsidbadás érzése – de időnként megtapasztalhatunk öröm vagy boldogság pillanatokat is –, sírás – néha figyelmeztetés nélkül –, változások az

alvási szokásokban, fáradtság vagy energiahiány, letargikus vagy apatikus érzés, az étvágy változásai, elzárkózás a szokásos társadalmi interakcióktól, koncentrálási vagy fókuszálási nehézség, a hitem vagy vallásos meggyőződéselem megkérdőjelezése. Ezek az érzések váltakoznak, jönnek és elmúlnak: egy nap vidámak vagyunk és nehézségek nélkül tesszük a hétköznapi dolgainkat; egy másik napon ismét a szomorúság vagy a kimerültség mélyére süllyedhetünk.

(folytatás a 5. oldalon)

5.
oldal

Hallani vagy
hallgatni?

8
oldal

Varga László:
Megtört kenyér,
megtört ember

11.
oldal

Mi így éljük meg

Liturgikus útmutató

NOVEMBER

1
HÉTFŐ
MINDENSZENTEK (főünnep)

Jel 7,2-4,9-14; Zs 23; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a
Ott állnak a trón és a Bárány színe előtt
fehér ruhába öltözve

NOVEMBER

2
KEDD
HALOTTAK NAPJA

(Szent Tóbiás vértanú) / Jób 19,1,23-27a vagy
Róm 5,5-11 Zs 26 Jn 6,37-40 / Ha ez a bőröm
lefoszlik is, testemben látom meg az Istent

NOVEMBER

3
SZERDA

(Porres Szent Márton,
Szent Hubertusz, Szent Szilvia)
Róm 13,8-10; Zs 111; Lk 14,25-33
A törvény tökéletes teljesítése a szeretet

NOVEMBER

4
CSÜTÖRTÖK
BORROMEO Szent KÁROLY

Róm 14,7-12; Zs 26; Lk 15,1-10
Míg élünk, az Úrnak élünk,
s ha meghalunk, az Úrnak halunk meg

NOVEMBER

5
PÉNTEK
SZENT IMRE (ünnep)

Bölcs 4,7-17; Zs 118,1-16; Lk 12,35-40
Elragadta az Úr, hogy a gonoszság
meg ne rontsa elméjét

NOVEMBER

6
SZOMBAT

(Szent Lénárd)
Róm 16,3-9,16,22-27; Zs 144; Lk 16,9-15
Köszöntések szent csókkal egymást:
Krisztus minden egyháza köszönt titeket

NOVEMBER

7
VASÁRNAP

ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP / (Szent Willibrord,
Szent Engelbert) / 1Kir 17,10-16; Zs 145;
Zsid 9,24-28; Mk 12,38-44 / A lisztesfazék
nem ürült ki az Úr ígérete szerint

NOVEMBER

8
HÉTFŐ

(Szent Kolos, Szent Godfréd)
Bölcs 1,1-7; Zs 138; Lk 17,1-6
Az Úr Lelke betölti a föld kerekétségét

NOVEMBER

9
KEDD

A LATERÁNI BAZILIKA FELSZENTELÉSE (ünnep) / Ez 47,1-2,8-9,12 vagy 1Kor 3,9c-11
16-17 Zs 45 Jn 2,13-22 Zs 45 Jn 2,13-22
Víz fakad a templom küszöbe alól:
élni fog benne minden

NOVEMBER

10
SZERDA
NAGY Szent LEÓ PÁPA

(Avellinoi Szent András)
Bölcs 6,1-11; Zs 81; Lk 17,11-19
Bölcsességet tanuljatok, és el ne essetek

NOVEMBER

11
CSÜTÖRTÖK
SZENT MÁRTON

Bölcs 7,22-8,1; Zs 118,89-91,130-135,175;
Lk 17,20-25
A bölcsesség az örök világosság kisugárzása

NOVEMBER

12
PÉNTEK

SZENT JOZAFÁT / (Studita Szent Teodor,
Szent Anasztáz-Asztrik) / Bölcs 13,1-9; Zs 18,2-5;
Lk 17,26-37 / A teremtmények nagyságából,
szépségéből meg lehet ismerni azok teremtőjét

NOVEMBER

13
SZOMBAT

(Magyar szentek és boldogok)
Bölcs 18,14-16; 19,6-9; Zs 104,2-3,36-43;
Lk 18,1-8 / Mindenható igéd az égből ott
teremtett a pusztulásra szánt föld közepén

NOVEMBER

14
VASÁRNAP
ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP

(Szent Hypatiusz-Huba), Dán 12,1-3; Zs 15;
Zsid 10,11-14,18; Mk 13,24-32 / Abban az
időben megszabadul népből mindenki

NOVEMBER

15
HÉTFŐ

(Nagy Szent Albert, Szent Lipót)
1Mak 1,10-15,41-43,54-57,62-64; Zs 118,53-
61,134,150-158; Lk 18,35-43 / Sokan nem
akarták megszegni Isten szent törvényét

NOVEMBER

16
KEDD

(Skóciai Szent Margit, Szent Otmár)
2Mak 6,18-31; Zs 3; Lk 19,1-10
Példát mutatok arra, hogyan kell szent
törvényekért bátran szép halált halni

NOVEMBER

17
SZERDA

(Nagy Szent Gertrúd, Szent Ányos, Tours-i
Szent Gergely, Szent Hilda) / 2 Mak 7,1,20-31;
Zs 16; Lk 19,11-28 / A világ Teremtője irgal-
masságában vissza is adja nektek életeteket

NOVEMBER

18
CSÜTÖRTÖK

(Szent Péter és Szent Pál bazilikák
felszentelése, Szent Noé)
1Mak 2,15-29; Zs 49; Lk 19,41-44
Mi atyáink törvényéhez ragaszkodunk

NOVEMBER

19
PÉNTEK

ÁRPÁDHÁZI Szent ERZSÉBET (ünnep)
(Szent Abdiás, Szent Geláz)
Péld 31,10-13,19-20,30-31 vagy
1Jn 3,14-18 Zs 33 Lk 6,27-38

NOVEMBER

20
SZOMBAT

(Szent Mechtild, Szent Ödön-Edward,
Valois Szent Félix) / 1Mak 6,1-13; Zs 9,2-19;
Lk 20,27-40 Visszagondolok azokra a
gonoszságokra, amelyeket végeztem

NOVEMBER

21
VASÁRNAP

KRISZTUS KIRÁLY (főünnep)
(Szűz Mária bemutatása)
Dán 7,13-14; Zs 92; Jel 1,5-8; Jn 18,33b-37
Hatalma örök hatalom, amely meg nem szűnik

NOVEMBER

22
HÉTFŐ
SZENT CECÍLIA

Dán 1,1-6,8-20; Dán 3,52-56; Lk 21,1-4
Ezeknek az ifjaknak az Isten tudományt és
jártasságot adott minden bölcsességben

NOVEMBER

23
KEDD

(Római Szent Kelemen, Szent Kolumbán)
Dán 2,31-45; Dán 3,57-61; Lk 21,5-11
Isten megmutatta a királynak azt,
ami történni fog

NOVEMBER

24

SZERDA

DUNG-LAC SZENT ANDRÁS ÉS VIETNAMEI VÉRTANÚTÁRSAI / Szent Krizogonusz, Szent Flóra) / Dán 5,1-6.13-14. 16-17.23-28; Dán 3,62-67; Lk 21,12-19

NOVEMBER

25

CSÜTÖRTÖK

(Alexandriai Szent Katalin)
Dán 6,12-28; Dán 3,68-74; Lk 21,20-28
Az én Istenem elküldte angyalát, és bezárta az oroszlánok száját

NOVEMBER

26

PÉNTEK

(Szent Szilveszter apát, Szent Konrád)
Dán 7,2-14; Dán 3,75-81; Lk 21,29-33
Az ég felhőiben valaki jött, aki olyan volt, mint az emberfia

NOVEMBER

27

SZOMBAT

(Szent Virgil)
Dán 7,15-27; Dán 3,82-87; Lk 21,34-36
A Felséges szentjeinek népéé lesz az ég alatt minden ország királyi uralma

NOVEMBER

28

VASÁRNAP

ADVENT 1. VASÁRNAPJA (C)
(Marchiai Szent Jakab) / Jer 33,14-16; Zs 24; 1 Tessz 3,12 - 4,2; Lk 21,25-28.34-36 / Abban az időben kisarjaszom Dávid igaz sarjadékát

NOVEMBER

29

HÉTFŐ

Iz 2,1-5; Zs 121; Mt 8,5-11
Eljön a sok nép, és ezt mondják: menjünk föl az Úr hegyére

NOVEMBER

30

KEDD

SZENT ANDRÁS APOSTOL (ünnep)
Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22
A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből

Árpád-házi szentek és boldogok Árpád-házi Boldog Jolán

Boldog Jolán 1235 körül született, IV. Béla magyar király és Laszkárisz Mária ötödik gyermekeként. Öt éves korában, a tatárjárás miatt Krakkóba került nővéréhez, Kingához, akiben megtalálta példaképét.

1256-ban Jolán feleségül ment a kaliszi és gnieznói herceghez "Jámbor" Beloszlávhoz. Házasságukból három gyermekük született. Jolán rengeteget imádkozott, vezekelt, segítette a templomokban, kórházakban, gondozta a betegeket, árvákat, szegényeket, mint nagynénje, Árpád-házi Szent Erzsébet. Férje 1279-ben bekövetkezett halála után vagyonát felosztotta az egyház és a rokonai között és visszatért a krakkói udvarba nővéréhez. Kinga is hamarosan megözvegyült, ezért ketten az ószandeci klarissza kolostorba vonultak.

Nővére halála után 1292-ben Jolán átment a férje által alapított gnieznói kolostorba, melynek apátnője lett.

1298. június 11.-én halt meg és a gnieznói kolostor kápolnájába temették el.

Halála után Jolánt azonnal tisztelet övezte, sírját zarándokok látogatták, akik csodálatos gyógyulása miatt, elindult boldoggá-avatási eljárása, 1827-ben engedélyezték ünnepét, amely június 15.-én van.

archiv.katolikus.hu/szentek/0615.html

www.magyarokurir.hu/hirek/arpad-hazi-boldog-jolan-szerzetesno

https://hu.wikipedia.org/wiki/Boldog_Jol%C3%A1n

Összeállította: Boros Bogárka

Ott lenni, ahol a helyünk van

Nem egyszerű dolog megtalálni az életben a helyünket, azt hogy minden pontosan jól működjön, szeressük ahol vagyunk, szeretve érezzük magunkat a környezetünkben és elégedjünk meg azzal a helyzettel, amiben vagyunk.

Arról, hogy jól döntünk nem azonnali a visszajelzés, ha jól döntünk azt az egész környezetünkben érezzük, míg nem egy hang meg is erősít arról, hogy a nevünkön szólít és azt mondja látszik rajtad, hogy boldog vagy. Személy szerint a leginkább ekkor jöttem rá, hogy ennek a személynek igaza van, mert ahogy ezt kimondta nem a sok kezdeti nehézség és megpróbáltatás jutott eszembe, hanem az, hogy tényleg jól érzem magam és boldog vagyok én itt és valahonnan, lehet ez akár Istentől, megerősítést kaptam arra, hogy jól döntöttem. Amióta itt vagyok sokkal több helyzetben meglátom a jelenlétét és érzem azt a gondoskodást, amit tőle kapok.

Olyan embereket adott mellém, akik közelében, bármennyire is lehet rossz egy napom, tudom, hogy van, aki meghallgat és próbál segítséget nyújtani számomra, ahogy csak tud. Sokszor meg arra lettem figyelmes, hogy olyan barátaim lettek mostanság, akikkel olyan, mintha már ezer éve ismernénk egymást, mégis csak új keletű ez az ismeretség, de jelen van Isten ezekben a kapcsolatokban mind.

Minden ember útja sokszor kanyargós, rögös és nehéz, de mégsem véletlen az, hogy keresztezi egyik ember útja a másikét. Nem tudod előre, hogy mit kapsz attól, akivel összesodor a sors, de minden embertől legalább valamit tanulsz. Mivel folyton változunk, már nem ugyanazok vagyunk, mint egy-két éve, sőt nem kell senki sem szóljon mi magunk észrevehetjük, hogy állandó jelleggel változik a prioritásunk,

és ahogy erősödünk, láthatjuk, hogy egyre több mindent képesek vagyunk elviselni.

Soha semmi nem történik hiába és bármilyen nehéznek tűnik a jelen pillanat, annál szebb lesz majd még elérni is azt, amit kitűztünk magunk elé. Lényegében soha sem a cél a lényeg, hanem az út maga és a boldogság sem csak úgy jön, hanem amikor úgy érezzük jó helyen van a lelkünk és megnyugszik, akkor bármekkora gubanc legyen is az életünkben a boldogság is megtalál és ha észrevevessük, akkor nem fog elmenekülni tőlünk, hanem szépen átölel és ott lesz velünk minden pillanatban, amelyben képesek vagyunk meglátni a szépet, a jót, magát a csodát, amit Isten számunkra alkotott.

"A boldogság reggel kezdődik,
Amikor felkelsz
És elhiszed, hogy értékes
Vagy." - Papp Ádám

Vitos Beáta

Ünnepeink

- November 1. - Mindenszentek
- November 2. - Halottak napja
- November 22. - Krisztus Király

Hallani vagy hallgatni?

Bizonyára mindenki számára ismerős a kifejezés: „Ha hallgattál volna, okosabb maradtál volna”. Miért? Miért halljuk ezt életünk során olyan sokszor, amikor véleménynyilvánításra kerül a sor. Helyesnek gondoljuk ezt? Vagy ellene mondunk és ami a szívünkön az a számonk alapelvek éljük mindennapjainkat.

Gondoljunk csak egyszerűen egy baráti, informális beszélgetésre, amikor a barátod, ismerősöd, családtagod, felülkerekedik a beszélgetésben, mivel te „tévesen” állítasz valamit. Ez ki szemében téves?

Merjük kimondani azt amit gondolunk. Ne legyenek kérdőjelek a saját véleményünkkel és tetteinkkel kapcsolatban. Tévedtünk? Tévedtünk. Merjünk hibázni, hiszen ezekből a hibákból tanulni tudunk. A tanulásban pedig segítségünkre lesz az, hogy meghallgatjuk a minket körülvevő emberek véleményét, valamint az, hogy életünkben teret adunk annak, hogy a hibáink során valóra vált megoldások, egy folyamatosan erősödő hitet eredményezzenek. A saját hibáinkból való tanulás formázza a további életünk egy részét is.

Az élet és a tanulás, akár csak a véleménynyilvánítás, nem arról szól, hogy kié tökéletesebb.

Mindig ott van a hiba lehetősége, az a folyamat amiből tanulhatunk, hiszen a tanulás magában hordoz egy adag hibát is, ezek a tévedések pedig építő jellegűek. Isten nem azért állít tévedések elé, hogy ezek porig rombolják az élethez való hozzáállásunkat. Tulajdonképpen egy megoldásra váró feladat elé állít, hogy ezt követően okulhassunk belőle és ezt figyelembe véve hozzunk további döntéseket. Legyen szó véleményezésről, vagy egy életre szóló elhatározásról.

Amikor csak kérdezel és hallgatsz, az bölcs dolog. Tetteinkhez mértén viszont, életünket javarészből saját tapasztalatainkra tudjuk alapozni, a kérdés már csak az, hogyan akarod használni az életed során szerzett impulzusokat, hogy pozitívan hasson a téged körülvevő emberekre?

Székely Tamás

Hol van Isten amikor gyászolok?

(folytatás az első oldalról) Az élet és halál értelmének megtalálása akkor jelenti a legnagyobb kihívást amikor egy szeretett ember halálával szembesülünk.

Ilyenkor éljük meg azt a folyamatot amikor a gyász mélysége és fájdalma hatalmas kérdéseket vethet fel Istenről és Isten helyéről az életben, a gyászban.

Ezek a kérdések a következők lehetnek:

Hogyan engedhette meg ezt egy szerető Isten? Mivel érdemeltem ki ezt? Isten megbünteti az elhunytat? Miért hagyott el engem Isten? Hihetek még Istenben? Az ezekre a kérdésekre adott válaszok nagyon változóak és nyilvánvalóan nagyban függenek attól, hogy mit hiszünk Istenről, Isten természetéről.

Amikor az élet tragédiáinak sorozatával szembesülünk, megfogalmazódik bennem a kérdés: Van -e remény?

Mi keresztények reményt meríthetünk az Istenről készült, bennünk élő képek bármelyikéből. Több millió hívő tapasztalatába kapcsolódhatunk bele akik előttünk jártak a hit jelével. Emberek akik a legfájdalmasabb veszteségeket szenvedték el és mégis bíznak Isten szeretetében. De Jézus példája a legmeglepőbb és a legtitokzatosabb vigasztalás és reményforrás.

Amikor Jézus a keresztre feszítés kínzását élte át szenvedése mélyén, a 22. zsoltárból idézve, így kiáltott fel: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Máté 27:46)

Jézus nem tudta volna egyértelműbbé tenni, hogy a legnagyobb szüksége pillanatában úgy érezte, mintha Isten elhagyta volna.

Jézus átélte a kétely pillanatát a kereszten, az árulást és az Isten által elhagyatottság érzését, ezért tudjuk, hogy Jézus valóban szenvedett és ezen sötét helyen járt már előttünk. Ez a biztosíték arra, hogy Isten mindig szeret minket, még a legmélyebb szorongás, fájdalom, gyász és könnyek idején is.

Ha meg akarjuk találni Istent és reménykedni a legmélyebb szomorúságunk helyén, akkor őszintének kell lennünk az érzéseinkkel kapcsolatban. Jajgatnunk, sírnunk és dühöngünk kell és szükségünk van olyan emberekre akik meghallják siránkozásunkat, hagyják, hogy üljünk a szomorúságban. Mert tudjuk, hogy a gyász szomorúsága nem tart örökké, főleg nem a kezdeti intenzitásával. Az ösztönünk gyakran az, hogy elűzzük a szomorúságot és bátor arcot öltünk, de lehet, hogy nem ez a leghasznosabb.

Senki sem tudja, mi történt az első húsvétkor. Amit biztosan tudunk az az, hogy Jézus követői akik a halála utáni napokban elveszték a gyászba, átérték a feltámadás örömét és láthatták a halál utáni újfajta életet. És ez a tapasztalat az idők és az üldöztetések során is megmaradt, bátorságot adva nekik, hogy elterjesszék Jézus szeretetről és békéről szóló üzenetét az egész országban és azon túl is. Amit akkor megtapasztaltak az olyan erős és olyan örömteli volt, hogy a hétköznapi emberek képesek voltak rendkívüli dolgokat tenni és mondani.

Sokféleképpen találhatjuk meg Istent veszteségünkben és gyászunkban: állandó jelenlétként a megpróbáltatások idején; mint aki fel tudja támasztani a halottakat, mint aki állhatatos és velünk van még akkor is ha teljesen egyedül érezzük magunkat; mint aki több bátorságot tud adni nekünk mint azt valaha is elképzeltük és aki velünk marad a sötétben és megerősödve vezet vissza a fénybe. Isten mindig irgalmasan lehajol, hogy megvigasztaljon és ott találkozzon velem ahol vagyok. Isten, aki megment, aki barátságot ad, aki üdvözíteni akar, Isten akkor is, amikor gyászolok.

Isten reményt ad nekünk

Az Újszövetség teljesen új perspektívát hoz a szenvedés megértéséhez: az örökkévalóság perspektíváját. Pál ezt írta: „ennek az életnek a szenvedései véleményem szerint nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk”. Róm 8,18.

Szenvedünk ebben az életben. A hit nem véd meg ettől. Valójában szenvedést ígérnek ha Krisztust követjük, de a Szentírás azt mondja, hogy reménykedhetünk az új égben és az új földben, ahol nem lesz többé fájdalom vagy szenvedés. Földi életünk olyan mint egy csepp a tenger vízében, összehasonlítva örök békénkel, örömmel. Az ilyen gondolatok nem mindig vigasztalnak meg minket, amikor szenvedünk vagy amikor elveszítettünk valakit, akit szeretünk. De időnként ez a remény segít elviselhetőbbé tenni az élet szenvedését, főleg akkor, ha szívünket és elménket a Jézus Krisztusba vetett örök reményünkre irányítjuk.

Isten még a fájdalom és szenvedésen belül is meg tudja tölteni szívünket hittel, reménnyel, szeretettel, örömmel. Az emberi nyomorúság jelentése mindaddig zavarba ejt bennünket, amíg a szenvedés fennáll. Miért létezik a szenvedés? Mi az eredete vagy oka? Miért szenvedek én személy szerint? Miért szenvednek az igazak és az ártatlanok ha Isten igazságos, mindenható és mindent szerető? Mit jelent az emberi nyomorúság?

Ezekre a nehéz kérdésekre nincs merev válasz. És elfogadható Istent megkérdőjelezni. Nem kell megelégednünk a felületes válasszokkal a szenvedés és a rossz problémájára. Az élet tele van kétértelműséggel, paradoxonokkal és bizonytalanságokkal. Valahogy ennek a káosznak a közepette Isten mégis megvalósítja céljait – reményt, gyógyulást, békét és új életet hoz.

Az igaz és ártatlan szenvedő, reményt és békét találhat abban, hogy bízik Istenben még akkor is, ha nem kap választ fájdalmas kérdéseire. A keresztyén Isten egy „keresztre feszített Isten”. Ő egy „szenvető Isten”. Örömet leli bennünk, és velünk van szenvedésünkben.

A keresztyén Isten szenvedett és továbbra is szenved, de ugyanakkor ő a „feltámadt és visszatérő Isten” is aki az új teremtetés és minden dolgok helyreállításának reményét kínálja. Te és én szenvedni fogunk ebben az életben, de „ennek az életnek a szenvedései véleményem szerint nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk”. Róm 8,18.

Néhány gondolatot ajánlok a gyász enyhítésére:

Isten tudja, hogy bánatot fogsz tapasztalni ebben az életben, de az nem arra való, hogy egyedül éld át. Azt akarja, hogy vigaszt keress. „Boldogok, akik szomorúak” – tanította Jézus –, „mert majd megvigasztalják őket” (Máté 5:4). Istenre és másokra támaszkodva enyhítheti bánatunkat és támogatást nyújthat.

Engedd meg magadnak, hogy gyászolj

Fájdalom, bánat, harag, zsibadtság, ezek mind természetes érzéseink amikor megküzünk egy szeretett személy elvesztésével. A gyászból fakadó érzelmek átélése az emberi lét része.

„Minden dolognak megvan a maga időszaka” – magyarázza a Szentírás. „Ideje a születésnek és ideje a meghalásnak... ideje a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje van a gyásznak és ideje a táncnak” (Prédikátor 3:1–2, 4). A gyász nem gyengeség, nem tökéletlenség vagy a helytelenség jele. A halandóság elengedhetetlen része.

Kérjük és éljünk barátaink támogatásával
Mindenkinek szüksége van arra, hogy egyedül gyászoljon, de szükségünk van egymásra is. Isten megígéri: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok velük” (Máté 18:20).

Amikor Lázár megbetegedett és meghalt, a közösség elment nővéreihez, Mártához és Máriához, hogy „vigasztalja őket” (János 11:19). Fogadd el a körülötted lévő emberek szolgálatát és figyelő füleit, akik segíteni akarnak. Ha készen állsz, fontos, hogy oszd meg veszteségedet, fájdalmadat és haragodat. Márta csalódottságát fejezte ki amiatt, hogy Jézus távol volt amikor Lázár meghalt. Jézus kimutatta iránta való szeretetét és együtt sírt vele.

Hívjuk meg Istent a fájdalomunkba

Az Izaiás 53:4 ezt mondja Jézusról: „Bizony, a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezédtek rá.” Jézus nemcsak a halált győzte le, amikor meghalt a kereszten; legyőzte a fájdalmat és a szenvedést. Ahogyan a keresztyéneknek új életet ad ezen a földön és örökre a mennyben, úgy viseli fájdalmunkat ezen a földön, mielőtt az teljesen elmúlik.

Mielőtt Jézus feltámasztotta volna a halálból barátját Lázárt, Istenhez, az Atyjához imádkozott erőért és útmutatásért. Add ki lelkedet Istennek imában. Ő segíteni fog neked, hogy érezd az Ő békéjét és szeretetét. Ne kicsinyítsd kliséként Isten vigasztalását. Kérd meg, hogy segítsen megtapasztalni Őt Istenként a gyászkod közepette.

Marci pap

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék nekik, nyugodjanak békében!

Tánczos Gizella
Sipos Dénes
Nedelka Karolina
Urszuly Gábor
Seres Erzsébet

Seres Rozália
Antal Vilmos
Szabó Géza
György Rozália
Péter Domokos

Udvari Mária
Simon András
Balog Pál Eta
Zajzon Bertalan

Varga László

Megtört kenyér, megtört ember

(Az előző lapszámban megjelent cikk folytatása.)

Új távlatok a szeretet kalandjában

A megtöretéstől azért félünk, mert olyankor kicsúszik az ellenőrzés, irányítás a kezünkől. Minden megtöretés – fizikai és lelki – egyszerre veszély és esély. Esély arra, hogy megálljunk és elgondolkodjunk: Mi az életünk alapja? Ki az életünk középpontja? Mi az igazi reményünk? Hol tartunk a hitben és a szeretetben? Ha megengedjük Jézusnak, hogy kezébe vegye az életünket, megtörje gőgünket, keményszívűségünket, hiúságunkat, akkor a szeretet új kalandja kezdődik. Azokat is szeretni fogjuk, akiket eddig elkerültünk, megvetettünk, akiknél különbnek tartottuk magunkat.

Jézus szeretné mindannyiunk életét szeretet-eledellé tenni mások számára, mert a kereszténységünk nem magunkról szól, hanem Jézusról és másokról. A mag, halála után szökken szárba. Életünkre, miként Jézus életére is igaz: „Ha a búzaszem nem esik a földbe, és el nem hal, egyedül marad; de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn 12,24) Ezt mindenki tudja, s mégsem akar búzaszem lenni, amelyet elvetnek a földbe. Pedig nem szökken szárba az életünk, ha nem halunk meg önmagunk számára. Csak akkor lesz maradandó termés, ha készek vagyunk feladni a komfortzónánkat, ahogyan Jézus tette ott a kereszten. Egészen elégett a szeretetben értünk, s láthatjuk, mekkora gyümölcs termett egy búzaszemnyi életből.

Rajtunk a sor. Engedjük megtörténni azt, ami már a keresztségünk pillanatában megtörtént! Életünk a fogantatástól kezdve harc és küzdelem, de ez a növekedésünk ára. Születésünkkel elveszítjük az anyaméh biztonságát, amikor pedig testvéreink születnek, le kell mondanunk szüleink kizárólagos figyelméről és szeretetéről. Már gyermekkorunkban, és később még inkább, a legtöbb erőfeszítésünk kudarcot vall, sikertelenség kíséri. Nagy a csábítás, hogy feladjuk, hogy egyik napról a másikra éljünk. „Mindent csak módjával” vagy „Semmit sem teljes odaadással” lesz a jelszavunk. Kevesen vallják be, hogy egy idő után ki akarnak

maradni mindenből – minimálisan szeretnének csak elköteleződni. A rengeteg bűn, szenvedett gonoszság, tragédia láttán, különösen pedig a személyes veszteségek átélésekor gyakran fölszakad bennük a kérdés: „Hol van ilyenkor az Isten?” Mi Istentől azt váránk, hogy először rakjon rendet, állítsa meg a gonoszságot és változtassa a dolgok menetét abba az irányba, ahogyan mi jónak látjuk. Vagy adja nekünk azt a tizenkét ezrednyi angyalt, amit Jézus az Atyától bármikor megkaphat, és mi majd elintézzük a dolgot. Ő pedig látván a bűnt és a gonoszságot, együtt szenved azokkal, akiktől mi a veszteségek láttán elfordulunk és elmenekülünk. Együtt szenved velünk is, akiknek a szemét akadályozza valami, hogy fel ne ismerjük őt (vö. Lk 24,16).

Azt várja, hogy vegyük észre jelenlétét, mert ő ígéretéhez híven, ott van velünk állandóan. Velünk, akik veszteségeink láttán okatlanok és késedelmes szívűek vagyunk (vö. Lk 24,25).

A veszteségek közepette a gonosz könnyen a szívünkbe ülteti a gyanút: „Tényleg szeret és valóban szeretet az Isten? Ha igen, akkor miért ezek a veszteségek, amik tönkreteszik, megzsomorítják az életünket?” Jézus azt mondja, amit személyes agóniájában: „Szomjazom!” (Jn 19,28). Szomjazza a szeretetünket, a hitünket és a bennünk élő reményt. Arra szomjazik, hogy merjük hinni, akkor is, ha nem értjük az ő szeretetét. Szomjazza a reményünket, hogy engedjük végre megdicsőülni bennünk is az Istent. És szakadatlanul szomjazza a szeretetünket másokban. Minden kudarc, veszteség, halálélmény ellenére azt kéri: „Adj innom!” (Jn 4,7)

Nem lehetünk annyira elbukottak, elvetettek és elveszettek, hogy az Isten ne bízna bennünk, és ne szolgáltatná ki magát nekünk ezzel az egyszerű kérésével: „Adj innom!” Bedughatjuk a fülünket, vádaskodhatunk és sajnálgathatjuk magunkat, alkudozhatunk és kiábrándulhatunk, ő kitartó alázattal arra szomjazik, amit mi tudunk adni neki és másoknak, hogy azután nekünk is odaadhasa az örök életre szökellő vizet, a Szentleket. „Ha ismernéd az Isten ajándékát, ... te kérnéd őt, és ő élő vizet adna neked.” (Jn 4,10)

 tar.eucharisztikuskongresszus.com/Elokeszuleti%20fuzet/jojetek_hozzam_mindnyajan.pdf

Összeállította: Nagy Kercsó Katalin

Kedves gyerekek, ismerkedjünk a cserkészzel II.

Kedves gyerekek, folytatjuk az ismerkedést a cserkészzel: A cserkészek mindennapjait meghatározzák a cserkész-törvények, amelyekből 10 van. Ismerkedjünk meg a 10 cserkész-törvénnyel:

1. A cserkész egyeneslelkű és feltétlenül igazat mond.
2. A cserkész híven teljesíti kötelességeit, amelyekkel Istennek, hazájának és embertársainak tartozik.
3. A cserkész, ahol tud, segít.
4. A cserkész minden cserkészt testvérének tekint.
5. A cserkész másokkal szemben gyengéd, magával szemben szigorú.
6. A cserkész szereti a természetet, jó az állatokhoz, és kíméli a növényeket.
7. A cserkész feljebbvalóinak jó lélekkel és készségesen engedelmeskedik.
8. A cserkész vidám és meggondolt.
9. A cserkész takarékos.
10. A cserkész testben és lélekben tiszta.

Az alapelvek magyarázata (csapatlelkiség)

Ez a 10 pont kifejezi azt, hogy egy Cserkész Csapat mit tart munkájában a legfontosabbnak, követendőnek és milyen célok, elvek mentén kíván tevékenykedni.

1. Mindig és feltétlenül mondj igazat!

Máté 5,33-37 Hegyi Beszéd részlet

„Hallottátok azt is, hogy megmondatott a régieknek: Ne esküdj hamisan, az Úrnak pedig add meg, amit esküvel fogadtál. Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjete: se az égre, mert az Isten királyi széke, se a földre, mert az lábainak zsámolya, se Jeruzsálemre, mert az a nagy Király városa, de ne esküdj saját fejedre sem, hiszen egyetlen hajad szálát sem tudod fehérré vagy feketévé tenni.

Ellenben a ti beszédetekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.”

Máté 21,28-31a A két testvér példázata
„De mi a véleményetek erről? Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam menj, dolgozz ma a szőlőben. Ő így felelt: Nem akarok – később azonban meggondolta magát, és elment. Azután a másikhoz fordulva annak is ugyanezt mondta. Ő azonban így felelt: Megyek, uram – de nem ment el. Ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát? Az első.”

Az első fiú nem abban példa, ahogy tologatja a munkát/feladatát, hanem abban, hogy őszinte volt apjával szemben, s később lelkiismeretére hallgatva mégis kiment dolgozni a szőlőbe.

- mindig igazat mondani (nem fér bele a füllentés sem)

- hazugság az is, ha hallgatok és nem mondom el az igazságot, vagy csak részigazságot mondok el.

Miért szoktunk hazudni? Általában azért, hogy az igazsággal járó kellemetlenségeket elkerüljük. De ahogy a biblia mondja: nincs olyan titok, ami ki ne tudódna. Ilyenkor nemcsak a megérdemelt büntetést kapjuk meg, de el kell viselnünk szüleink jogos szemrehányását hazugságainkért. És talán az a legrosszabb, amikor ezek után nem bíznak meg bennünk, hiszen ha egyszer biztosan

hazudtunk nekik, ki tudja, máskor igazat mondtunk-e? Ezért soha ne hazudj! A bízalom az egyik legnagyobb kincs, amit ember embernek adhat. Ne játszd el könnyen, pillanatnyi könnyebbség kedvéért!

Mindig mondj igazat! A közvélekedés szerint vannak kis hazugságok, nagy hazugságok és ami közöttük van. Isten szemében min-

den hazugság hazugság. És biztos lehetsz benne, hogy a szüleid is így fogják gondolni, amikor kiderül, hogy valamiben nem mondtál igazat. Ne válogass, hogy ez most csak füllentés, egy kis ferdítés, vagy valami nagy hazugság! Mindig, minden esetben mondj igazat. Ha valamiről

nem akarsz beszélni, akkor mondd azt, hogy nem akarsz róla beszélni, de ne hazudj!

Feltétlenül mondj igazat! Sokszor hazudnak azért, hogy ne bántsanak meg mást, azt állítják, szeretetből tették. De te ne gondold így! A szeretet nem létezhet őszinteség nélkül. Az igazságot ki kell mondani, akkor is, ha fáj. Szépen, illő módon, szeretettel, de őszintén.

 www.pakics.hu/index.php/olvasnivalok/a-csapatrol/torveny-pontok

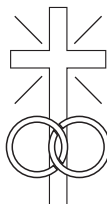
Összeállította:
Bíró Márta
Lázár Katalin

Keresztség

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új tagjait:

Rancz Ábel
Vitos Bálint
Demeter Bianka

Házasságkötés

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új családait:

Rancz László Levente és
Kovács Tünde
Demeter Nórbert és
Neaguj Zsófia

Mi így éljük meg

„Gyűjtsál egy gyertyát, Ha leszáll a csendes éj.
Mondj el egy imát”

„Anyu, miért megyünk a temetőbe?”

Kisgyerekként valamiért nagyon szerettem a világitást. Elmentünk a temetőbe, együtt ment a család, vittünk virágot is és megengették, hogy meggyűjtsam a gyertyákat. A szüleim elvittek a rokonok sírjához, elmondták ki kinek a kicsodája volt és azt mondták, hogy imádkozni kell értük. Kicsiként nyilván nem értettem mi az, hogy valaki meghalt, de őszintén, akkor nem is igazán foglalkoztatott. Aztán ahogy nagyobb lettem és már olyan rokon néni-bácsi sírjánál kellett gyertyát gyűjtani, akiket én is ismertem kezdtem gondolkodni a dolgon – de valahogy olyan nehéz volt felfogni, hogy volt és aztán egyszer csak nincs többé, hogy nem fért a fejembe. Az aztán végképp nem, hogy nekik miért lesz jobb attól, hogy gyertyát gyűjtünk fölöttük.

Végtére is valahol az évek novembereiben arra jutottam, hogy talán látják az értük gyűjtött gyertyákat és ilyenkor kicsit közelebb vannak hozzánk. De ami valószínűbb, hogy erre a szertartásra mégis inkább nekünk, „itt maradtoknak” van szükségünk, mi akarjuk közelebb érezni magunkat azokhoz a szeretteinkhez, akik már nincsenek velünk.

Tulajdonképpen az ember sok mindent érezhet ilyenkor. A friss gyász ilyenkor jobban megrohan, mint az év többi részén, ilyenkor mindig tudatosul bennünk, hogy az a valaki nincs velünk többé, és most már csak annyit tehetünk, hogy meggyűjtunk érte néhány gyertyát és imádkozunk ott, az égő gyertyáink mellett. De ez segíthet is abban, hogy feldolgozzuk, mert a lélek problémáival foglalkozni kell, nem szabad eltenni holnapra.

Van, hogy az ember gyásza nem egészen friss

és már abban a fázisban tart, hogy már elmaradt a minden vasárnapi látogatás a temetőben. A sír nincs meggyomlálva, az árvácskák elhervadtak és a krizantémot is éppen hogy csak van ideje kivinni Mindenszentek előtt. Szeretné, de valahogy nincsen rá ideje. Ami nem biztos, hogy baj – bárkit is vesztettünk el, az életünk kell, hogy menjen tovább. Nem, nem azt mondom, hogy felejtjük el. Dehogy! Egyáltalán – de van, hogy a gyász lassan elmarad a mindennapiainkból, és ez teljesen rendben van. Így egészséges. Ilyenkor pedig azt gondolom, nem kell büntudatunk legyen, mert kevesebb időnk van kijárni a temetőbe. A Mindenszentek ünnepe éppen ezért is olyan szép – ilyenkor megemlékezünk. Ilyenkor muszáj időnk legyen egy picit megállni és emlékezni.

Mennyire szép az egyháznak ez a szokása – adott egy saját ünnepet minden család szereteteinek. Vajon ebbe belegondoltunk-e? Minden családban arról szólhat ez az ünnep, akit ők szerettek és testközelből ismertek. Pont úgy, mint a „nagy szentekről”, akiknek van ünnepük, a mi családtagjaink is kaptak egy napot, amikor értük szól a harang és a szentmise. Mennyire vagány, hogy a szomszédom, az apukám, a nagytatám, az anyukám, a keresztmamám, a komasszonyom, a barátaim, a bárkim ott van a Jó Istennél és ilyenkor ez a nap arról szól, hogy a családban mindenki rá gondol és érte gyűjt gyertyát.

Hiszem, hogy ilyenkor közelebb vannak hozzánk, ha máshol nem – az emlékeinkben legalább. Ez a nap arról szól, hogy nem felejtettük el őket, hogy még mindig szeretjük őket, de mivel nem tudjuk megfogni a kezüket ezért gyűjtünk értük ebben a kicsi világban egy apró mécsest.

Gergely Anna

Szkóla. Mi az?

Jelen írás címét elolvasva talán szeget ver a fejünkbe, mert egy olyan szóval találkoztunk, ami számunkra nem ismert. Szkóla (latinul: schola) egy kis csoportot, kis kórust jelöl, amelynek tagjai a templomi liturgiákon az éneket vezetik és ugyanakkor az éneklésükkel a híveket ösztönzik a liturgián való aktív részvételre. Más kifejezéssel, előénekeseknek is szoktuk nevezni őket.

E rövid és egyszerű meghatározás után megfogalmazódik egy kérdés: ez eddig érthető, de miért jó ha tudjuk ezt? Két szempontot fogalmazok meg: bővítsük a tudásunkat (és az általános műveltségünket) és megismerjük azt az ének-vezetési stílust, amely tulajdonképpen nem ismeretlen számunkra, mert az utóbbi évek során többször előfordult, hallhattuk templomunkban, a szentmiséken, amikor néhány, az egyházi kórustól kiválasztott, szépen éneklő kislány énekelte be az egyes énekeket, majd együtt megisméltük. Ugye tényleg ismerős?! Ezt a szép és ugyanakkor szükséges szokást szeretnénk a vasár- és ünnepnap i szentmiséink szerves részévé tenni, ezzel még felemelőbbé tenni ünneplésünket.

A következő pár sorban röviden ismertetni szeretném a szkóla éneklés történetét és tulajdonképpeni feladatát.

Már az első századokban, a különböző korokban, amikor a liturgia kialakulóban volt, fontosnak tartották Istent énekel is dicsérni (egyébként a Szentírás is számtalanszor felhívja a figyelmünket az énekel való Istendicséretre, például a Zsoltárok könyve). Ezért a liturgia egyes részeit énekeltek. Ezek az énekek mind a Szentírás egyes részeit képezték. Azok pedig, akik az énekeket énekeltek, a liturgiát végző püspököktől és papoktól külön elhelyezkedve egy csoportot képeztek, szintén a templom szentély részében.

Milyen zenei stílusú éneket énekel/énekel a szkóla? A 7. században élt és uralkodott I. Gergely pápa nevéhez fűződő gregorián elnevezésű, latin nyelvű liturgikus énekgyűjteményt. Az 1962 és 1965 között zajlott II. Vatikáni Zsinat népnyelven történő liturgia reformjának és a fordításoknak köszönhetően ezek az énekek magyar nyelven is megtalálhatók és énekelhetők (ezek az énekek az introitusok és a communiók, amelyekről később, egy másik cikkben lesz szó).

Minden ilyen ének külön témát tartalmaz, ezért nagyon fontos a szkóla tagok számára a szöveg és a dallam pontos megismerése és begyakorlása, hogy majd a szentmisén elősegítse a néppel való megérttetését. Nem utolsó sorban, nagyon fontos a fegyelmezettség, a nyugalom és a szívből jövő éneklés. Teljes tisztelettel és odaadással szabad vállalni ezt a rendkívül magas szintű Istent dicsérő feladatot. A szkóla tagjai annak tudatában kell legyenek, hogy aktív részvételükkel, éneklésükkel liturgiát tartanak. Hozzájárulnak a szent liturgia méltóságteljessebbé tételéhez. Ők azok, akik énekel dicsérik Istent és hirdetik az Ő dicsőségét és jószágát. Rajtuk keresztül mindannyian felhívást kapunk a szentmisében való aktív részvételre. Hallgassuk őket nagy figyelemmel és csatlakozzunk hozzájuk, hogy mélyebb és felemelőbb legyen ünneplésünk!

 egyhazzene.hu/wp-content/uploads/2018/12/mitol_szkola.pdf

Összeállította: **Léstyán László**

Impresszum

Kiadja a **Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felélő kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.